

Irena Fuchsová

Když chce žena zhubnout

Nakladatelství
Beskydy

Irena Fuchsová
**Když chce
žena zhubnout**

Irena Fuchsová © 2013

Ilustrace na obálce © kreslír Jiří Novák

Fotografie na zadní obálce © Pavel Nesvadba - www.photonesvadba.com

© Nakladatelství Beskydy 2013

Vydání druhé

ISBN: 978-80-87431-24-5

Divná dovolená

Tuto povídku, která vyšla v sobotu, 17. srpna 2013, v MF DNES, v příloze Víkend, přidávám jako malý vánoční dárek všem čtenářům, kteří si „mě“ koupili pod vánoční stromeček 2013.

Vy, co si „mě“ koupíte později, přijměte tuto povídku jako dárek pod kterýkoli stromeček.

Tríkilometrovou eukalyptovou alej v Kolymbii, kousek od „našeho“ hotelu, bych poznal mezi všemi alejemi na světě. Nejenom proto, že ji Anna milovala. Když jsme ji z autobusu uviděli před třinácti lety poprvé, přitiskla se ke mně a zavřela oči.

„Koukej se za mě, Jakube,“ vydechla a mě v tu chvíli, nevím proč, napadlo, že by se nám to tentokrát mohlo konečně podařit.

Projížděli jsme alejí, zastavili jsme u jednoho hotelu, u druhého a na konci aleje, u hotelu Lutania, jsme zbyli v autobuse jenom my dva. S kufry jsme šli na recepci, kde k nám rozesmátá recepční rozpřáhla ruce, jako bychom tady byli stálými hosty a právě se vrátili z výletu.

„Anna! Vítám vás u nás! Vítám vás u nás, Jakube! Já jsem Elena!“

Na internetu ji všichni chválili a nezklamala ani nás. Mluvila česky velmi dobře a rozuměla i českému humoru! Když jsme druhý den stáli u recepcie a kolem běhaly a křičely děti, jeden Čech si povzdychl, proboha, Herodesi, kde jsi? Rozesmáli jsme se všichni, i Elena.

„A vy? Co děti? Nechali jste je doma,“ konstatovala se spiklečným mrknutím, a Anna vzdychla.

„Kéž by.“

Elena zvedla vítězně ukazováček, vyšla z recepcie a vedla nás před hotel.

„Máme tady horu! Jezdí sem ženy z celého světa! Vezmou nějaký dárek, kámen, květinu, a nesou ho tam! Lezou i po kolenou! Nahoře odevzdají dar a přeji si mít dítě. Hora je slyší. Tam, jak vidíte ty dva kůly! Tam je naše hora.“

Vracela se zpátky, ale ještě se na nás ve dveřích otočila.

„Kámen nebo květina musí být naše! Tady odsud!“

Šli jsme tam hned ten den...

... Podruhé jsme projeli eukalyptovou alejí za tři roky. I s naší dvouletou Kristýnkou. Od té doby jsme tam jezdili všichni tři každý rok.

Když bylo Kristýně jedenáct let, Anna zemřela při autonehodě. Já zestárnul a Kristýna dospěla. Změnila se. Už to nebyla ona. Jenom její roztomilé pihy po celém obličejí, ty zůstaly stejné. Nechtěl jsem, aby už oded' byla dospělá, a objednal jsem se k psycholožce, která mi potvrdila, co jsem si myslel.

„Udělejte všechno pro to, aby se zase stala holčičkou. Ona se chce vrátit zpátky. A vrátí se. Sice se vrátí jako moudrá holčička, ale lepší moudrá holčička, než stará.“

Když jsem vyšel z ordinace, sedl jsem si v prázdné čekárně a zavřel oči. Slyšel jsem, že někdo vešel, ale seděl jsem dál. Pak mi ten někdo položil ruku kolem ramen a přitiskl mě k sobě. Byla to voňavá, měkká náruč ženy a já se do ní, s očima stále zavřenýma, ponořil. Nasával jsem všechno, co mi po odchodu Anny chybělo a ještě dlouho mi chybět bude. Nasával jsem Petru jako drogu.

Chodila k psycholožce kvůli svému desetiletému synovi, který chtěl žít po rozvodu s otcem. Respektovala jeho přání, a přišla o něho. Odmítl se s ní stýkat. I to respektovala, ale pomoc potřebovala, stejně jako já.

Šli jsme si sednout do kavárny a dvě hodiny si povídali. Měl jsem pocit, že ona jediná mi rozumí. Že jenom my dva mluvíme stejnou řečí. A tak jsme se začali opatrně scházet.

„Tati, Petra lže,“ řekla mi Kristýna za čtrnáct dnů a začala plakat. „Prý jsi jí řekl, že ji máš rád víc, než jsi měl rád maminku.“

Vyděsil jsem se. Proboha, proč tohle Kristýně říká?! Jel jsem hned za ní, aby mi to vysvětlila. Zhroutila se, prý nikdy nic takového neřekla, ale chápe, proč si to Kristýnka vymyslela, odpouští jí to a odejde z mého života...

Vydržel jsem to bez ní týden. Pak jsme se sešli a dali si pevná pravidla. Kristýna je v našem vztahu, u nás obou, na prvním místě.

A tak jsem jednou, dvakrát týdně, chodil k Petře, a Petra chodila k nám. Když jsem měl služební cestu, přespala u nás. Zdálo se, že si na ni Kristýna zvyká.

Příměří trvalo tři měsíce.

Jednou jsme byli s Petrou na obědě a manželský pár vedle nás se začal hádat. On ji uhodil do ramene, ona vstala a vyběhla ven.

„Jakube, mě mlátit nebudeš, vid’“, zeptala se Petra a já se rozesmál.

„Nikdy jsem žádnou ženu neuhodil!“

„Kristýna říkala, že...“ Zarazila se, skousla rty a sklopila oči. Chtěl jsem vědět, co Kristýna říkala, chtěl jsem to vědět urputně, tak mi to nakonec řekla.

„Prý jsi svoji ženu mlátil. Kristýna to viděla.“

Nikdy jsem Annu neuhodil. Věděl jsem, že se nezeptám Kristýny, proč to řekla, protože mi bylo jasné, že to neřekla. Pochopil jsem, že Petra je psychopatická lhářka, která mě chce s Kristýnkou rozeštvat. Rozešli jsme se. Tentokrát definitivně.

Přišly prázdniny a my jeli po dvou letech znovu k Eleně.

Autobus zajel před recepci, čekali jsme, až nám řidič vyndá z úložného prostoru kufry, kolem nás stálo asi deset lidí, kteří za chvíli stejným autobusem pojedou na letiště, a mně se najednou zdálo, že jsem u velkého ibišku zahlédl nějakého známého v červeném oblečení. Koukali jsme po něm oba, ale nikoho jsme neobjevili, tak jsme vzali s Kristýnou kufry a šli na recepci, kde na nás s rozevřenou náručí čekala Elena.

Kristýna se k ní vrhla, objaly se a dlouho, dlouho se držely. Blbče. Blbče. Blbče!

Dobře se dívej!

A příště si vybírej ženu podle toho, jak se bude s Kristýnou objímat!

„Elena je podobná mamince,“ řekla Kristýna u večere.

„Čím, prosím tě?“

Rozesmálo mě to. Ty dvě si totiž nebyly vůbec podobné!

„Když byla maminka nervózní, nebo o něčem přemýšlela, vzala pokaždé do ruky nějaký papíry nebo tužku. Cokoli. Elena

to dělá také. A má dlouhé prsty, jako měla maminka...“ Sklopila hlavu do talíře a já rychle odvedl řeč.

„Na pláži byla rodina, co s námi jela z letiště. Co ty jejich dvě děti? Na letišti jste si povídali...“ Kristýna pokrčila rameny.

„Jsou divní. Když ses šel projít, šla jsem k jejich lehátku a oni se najednou zvedli, a šli s rodiči do vody! A přitom chvíli před tím z vody vylezli!“ Přikývl jsem.

„Tak to jsou fakt divní!“

Oba jsme se rozesmáli a lidé od okolních stolů se po nás káravě podívali. Kývl jsem směrem k nim.

„Kristýno! Pst! Jsme ostře sledováni!“

Rozesmálo ji to ještě víc, a když si šla za chvíli pro zmrzlinu, schválně se mezi stoly vlnila jako manekýnka a opět neušla pozornosti.

S Annou jsme každou naši dovolenou pojmenovávali podle hostů hotelu. Zažili jsme tady dovolenou ukřičenou. Žravou. Dětskou. Babskou. Záletnickou.

A tahle bude zvědavá...

A byla. Oba jsme měli pocit, že nás všichni pořád pozorují. Povídají si o nás. Ale zároveň nás vyčlenili. Jako bychom mezi ně nepatřili. Se mnou se nikdo nebavil a s Kristýnou si nikdo nehrál...

Po třech dnech jsme přejmenovali zvědavou dovolenou, na dovolenou divnou.

Jednou jsme se šli s Kristýnou projít k naší hoře a já jí vyprávěl, co ode mě i od Anny mockrát slyšela. Jak nám hora pomohla. Kristýna se rozplakala a já si k ní klekl a objal ji. Objímali jsme se a brečeli. A najednou do nás někdo vrazil. Skupinka hostů z hotelu nás od sebe oddělila, aby mohli projít, i když cesta byla široká. Neomluvíli se, smáli se a říkali něco o praseti.

Vrátili jsme se do hotelu a vyprávěli to Eleně.

„Divná dovolená,“ řekl jsem já.

„Divní lidé,“ řekla Kristýna.

A pak nás Elena pozvala k sobě domů.

„Přijedu pro vás hned zítra ráno, moji milí!“

Poprvé po třinácti letech jsem si uvědomil, že Elena není jenom perfektní recepční, ale je také žena. Krásná žena. Má rodinu, domov, děti, manžela...

„Jsi vdaná?“ Zavrtěla hlavou.

„Před pěti lety ode mě odešel. Nemůžu mít děti. Ani hora mi nepomohla.“

A tak jsme začali trávit dovolenou s Elenou a s její rodinou. Měla velký dům u moře, kde žila s rodiči, a její sestra a bratr bydleli v domech kolem.

Neteře a synovci si nadšeně zabrali Kristýnu a my měli čas na sebe. Hodně času.

Jednou jsme stáli na verandě vedle sebe a pozorovali děti, jak si hrají v moři. Elena vzala se stolu obálku a hrála si s ní. Kristýna měla pravdu. Jako bych se díval na ruce Anny.

Vzal jsem obálku, položil ji na stůl a pak jsme se objali a políbili. Proč ne? Naše divná dovolená se už dávno změnila na dovolenou zamilovanou...

... Když šli ti dva později za dětmi k moři, řekla si Elena, že Jakubovi nikdy neřekne, co v den jejich příjezdu vzrušeně šeptala všem hostům, kteří v tu chvíli stáli kolem recepcce, „baba v červeném“, jak překřtila nepříjemnou Češku, která se konečně po čtrnácti dnech dovolené, vracela domů.

„Jděte se všichni nenápadně podívat ven! Přijel pedofil! Je to ten vysoký blondák! Tu malou pihovatou holku si platí! Znáš je oba! Řekněte to všem, ať si dají pozor na děti!“

Výhra

Sotva jsem přišla v pondělí ráno do práce, pozval si mě do své kanceláře sám Veliký Šéf.

„Paní Lacinová, před rokem jsem vám sice zvýšil plat o dva tisíce, ale bohužel situace je pro mou firmu v současné době neudržitelná. Plat vám musím snížit. Tady je nová smlouva, rozmyslete si to, dneska je pondělí, ve středu mi ji přinesete podepsanou.“

Zůstala jsem na něj koukat a nic jsem nechápala. On mi chce snížit plat?! Dřu jako mezek, nakládá na mě všechno možné a plat mi před rokem zvýšil o dva tisíce jenom proto, že jeho sekretářka, paní Mlíková, odešla do důchodu a já převzala všechnu její práci!

Podíval se na mě a ironicky se usmál.

„Pokud se vám to nelíbí, nebudu vás u nás držet. Paní Mlíková se v důchodu nudí, ráda by se vrátila.“

Sklonil hlavu do papírů a já vycouvala ze dveří. Tak takhle je to! Má za mě náhradu! V našem městě práce není, čeká se, až se postaví nová automobilka. Prý se to potom zlepší. Asi ano, ale na mě tam tedy určitě čekají! Veliký Šéf moc dobře ví, že sklapnu kufrы a budu mlčet. Budu dál dělat práci za dvě a ještě dostanu o dva tisíce míň!

Když jsem šla odpoledne ke školce pro našeho Samíka, nadávala jsem si.

„Kdybys nebyla blbá, mohla sis udělat po gymplu nastavbu. Teď s tebou v práci šoupají, protože máš jenom maturitu!“

Ale jen jsem Samíka uviděla, špatná nálada mě přešla. Byl moje sluníčko! Když mi v šatně skočil kolem krku, málem jsem se rozbřečela. Ty můj malý, neboj se, vydržím to! Tak budu dělat za míň peněz. Tátovi to večer řekneme, bude nám muset něco přidat.

„To nemyslíš vážně?! Nemůžu ti dávat víc. Budeš muset šetřit, Veroniko. Třeba na švadleně.“

Tohle mi řekl můj drahý Daneček, když jsem ho poprosila, aby mi dával alespoň o tisícovku víc. Nadechla jsem se a mlčela. Zнала jsem ho dobře. Když řekl, že nemůže, tak opravdu nemůže, s tím nic nenadělám.

Navíc, s tou švadlenou měl pravdu. Chodila k ní moje matka i tchyně a jaksi se předpokládalo, že tam budu chodit i já. Když mě k ní moje matka přivedla poprvé, bylo mi patnáct. Ta baba celé roky určuje, co budu nosit! A nejenom, že poslední dobou strašně podražila, ona mi navíc nikdy nic neušila tak, jak jsem chtěla! Kolikrát jsem to musela přešít a to jsem jí přitom nakreslila, jak bych to chtěla ušít, ale ona to stejně ušila po svém!

Jednou mi dokonce vítězně hlásila, že v televizi viděla přesně takové šaty, jaké jsem chtěla!

„A proč jste mi je tedy tak neušila,“ hlesla jsem tehdy tiše a ona se rozesmála.

„Protože tobě, Verunko, tobě by tenhle střih vůbec nešel! Já vím nejlíp, co ti sluší!“

Už dávno bych od ní odešla, ale kdykoli jsem matce nebo tchyni řekla, že k ní přestanu chodit, obě se zhrozily. Prý rodinná švadlena se neopouští! Ta se předává! Tss, tuhle babu bych s radostí předala i svému největšímu nepříteli!

V úterý vyzvedával Samuela ve školce Dan. Chodili spolu do modelářského kroužku. Staré lokomotivy, to byla Danova i Samíkova vášeň. A já měla odpoledne pro sebe. Ale tentokrát jsem neměla na nic náladu a šla jsem rovnou domů.

Ve schránce jsem měla dopis.

Vážená paní Veronika Lancová.

Odesílatel byla nějaká firma z Pardubic. Rychle jsem se převlékla, sedla si do křesla a dopis jsem otevřela.

Paní Lancová, vyhrála jste 100 000 Kč!

To mě praštilo do očí hned! A vedle mapa krajů a v každém kraji jedno jméno. Do našeho kraje, bylo vepsané moje.

Veronika Lancová. Kolín.

Mozek, který se mi v první chvíli zatemnil, začal zase pracovat. Holka, nevěř tomu! To je nějaká bouda! Jako bys to neznala!

Pročetla jsem všechny papíry, které k tomu byly, ale nemohla jsem si pomoct, pořád mi vycházelo jedno. Opravdu jsem vyhrála 100 000 korun!

Stotisíc korun!

Chvíli jsem seděla jako zkamenělá a pak jsem se usmála. Za měsíc jsou Vánoce. Rozdělím to na tři díly po třiceti tisících, dám nám to na tři knížky a šup s tím pod stromeček! A zbylých deset tisíc si nechám jako rezervu. Bude to moje jistota. Moje hrdost i moje statečnost!

Už jsem totiž přesně věděla, co udělám, a to jsem ty peníze ještě neměla!

Nejdřív jsem vyplnila pro tu miloučkou firmu z Pardubic všechno, co jsem vyplnit měla, ale protože jsem to měla poslat do týdne, zatím jsem to schovala do krabice s doklady.

Poslu to až pozítří, abych nevypadala jako hladová!

Pak jsem se oblékla a šla jsem k „rodinné švadleně“. Zazvonila jsem a baba vykoukla z okna. Tvářila se překvapeně.

„Já jsem na to ještě ani nesáhla, Veroniko!“

„To je dobře, paní Votrubová! Už na to nesahejte,“ křičela jsem na celou ulici a sousedky zvědavě vykukovaly z oken. „Hoďte mi, prosím vás, tu moji látku z okna! Já už u vás šít nebudu! Jste moc drahá! A nikdy mi to neušijete, jak chci! Nikdy!“

Vytřeštěně na mě koukala a pak zmizela v okně. Za chvíli mi na hlavě přistál balíček a z okna se ozvalo ječení na celou ulici.

„Já za to nemůžu, že nemáš peníze, Veroniko! Zadarmo ti šít nebudu!“

Rozesmála jsem se.

„Paní Votrubová, k vám bych si už nedala nic ušít ani zadarmo! Teď jdu do sekáče a tam se konečně hezky obléknu! A za stovku! Za tu byste mi neušila ani kapesník!“

Sousedky v oknech se usmívaly a myslím, že by mi nejradši zatleskaly. Ona totiž ta Votrubová opravdu není žádný zázrak! Ale nikdo jí do očí nikdy nic neřekl. Až jsem se, díky výhře, ozvala já. Sice jsem věděla, že se o mém hrdinství do hodiny dozví tchyně i moje máti, ale bylo mi to srdečně jedno.

Pak jsem šla do sekáče a koupila si tam několik modelů. Dvoje kalhoty, sáčko, dvě sukně, tři blůzy a dvě trička. Utratila jsem 250 korun, protože měli na všem 70% slevu! Věřili byste tomu? 250 korun a mám půlku skříně!

A pak jsem radostně hupkala domů, dvě tašky věcí na sebe a za sebou rezervu deseti tisíc! Dám dělovou ránu, bum bum, bum bum!

Samíkovi jsem udělala palačinky a pro Dana jsem nastrouhala nivu. Když přišli a zouvali se v předsíni, dala jsem na pánev olej a připravila chleba a česnek.

„Topinky,“ ozval se za mnou zklamaně Dan. Objala jsem ho a přitiskla se k němu.

„S česnekem, Danečku! Česnek je zdravý! A má povzbuzující účinky! A také musím šetřit! Před chvílí jsem poslala k šípku švadlenu a poprvé v životě jsem navštívila sekáč! Mám plný balkon vypraných věcí! Za 250 korun!“

Když jsme seděli u večeře, Dan se na mě zakoukal. A koukal a koukal. Usmála jsem se.

„Copak?“

Pokrčil rameny.

„Jsi nějaká jiná.“

„Maminka je krásná,“ prohlásil Samuel a Dan přikývl.

„Krásná je, to máš pravdu, ale dneska je ještě k tomu, jiná.“

Vstal, šel do předsíně a za chvíli se vrátil. Na linku položil dvě tisícikoruny.

„Verunko, já ti tedy budu dávat víc. O dva tisíce. Byli jsme teď se Samíkem v Delvitě pro nanuka, a já jenom koukal, jak je všechno drahý. A tu švadlenu si nech! Přece nemusíš nosit věci ze sekáče.“

Přerušila jsem ho.

„Tu babu nechci už ani vidět! Uvidíš sám, jestli jsem udělala dobře!“

Když jsem si ráno vzala kalhoty, tričko a sáčko, jenom vykulil oči.

„No, Veru! Ty seš teda kočka! Ukaž se mi!“

Dívali jsme se na sebe a oba si vzpomněli na dnešní noc, která byla po dlouhé době zase taková, jako když jsme spolu chodili. A když Dan odcházel, zašeptal mi, že chce večer zase topinky!

Odvedla jsem Samíka do školky, a pak jsem šla vesele do práce. Určitě tušíte, co dalšího jsem měla za lubem. Aby ne, s rezervou

deseti tisíc a se třemi vkladními knížkami po třiceti tisících, se dělové rány rozdávají o sto šest!

Vešla jsem k Velikému Šěfovi a podala mu smlouvu. Překvapeně se na mě podíval.

„Ale vy jste to nepodepsala?!“

Přikývla jsem.

„Takovou smlouvu nepodepíšu. Dělán svoji práci a k tomu dělám už rok za paní Mlíkovou. Pokud i dál budu dělat za dvě, chci plat zvýšit. Na dvacet tisíc. I tak ušetříte. Pokud nechcete, odcházím. Paní Mlíková určitě zvládne dělat za dvě.“

Veliký Šéf mlčel a já čekala. Pak si odkašlal.

„Vy jste mluvila s paní Mlíkovou?“

„Ne.“

„Já jsem se jí totiž ještě neptal, ale myslím, že se nebude chtít vrátit.“

Dlouho mlčel a koukal do stolu. Já se zatím prohlížela v otevřeném oknu a byla jsem se sebou hóódně, ale opravdu hóódně spokojená!

„Paní Lacinová, udělal jsem chybu,“ ozvalo se najednou od stolu, a já sebou překvapeně cukla. „Omlouvám se vám. Přijďte, prosím, za hodinu. Budete mít připravenou novou smlouvu.“

A za hodinu jsem zjistila, že jsem získala plat, o jakém se mi nesnilo! Zvítězila jsem!

Bum bum, bum bum!

Večer jsem si ještě jednou pročítala svůj nádherný dopis, díky kterému se mi podařilo tolik věcí změnit! Pečlivě, slovo od slova. A zjistila jsem, že moje výhra má „malý háček“.

Byl napsaný drobným písmem a byl snadno přehlédnutelný, určitě proto, že byl pro adresáta výhry velmi důležitý! Podle tohoto „malého háčku“ jsem totiž nic nevyhrála!

A víte, že mi to nevadilo? Díky vynalézavým podvodníkům jsem se naučila za pouhé dva dny, jednu důležitou věc!

Někdy se vyplatí chovat se tak, jako bychom měli za zády sto tisíc.

Blasen není blázen!

„Holky! Pojd'te se podívat, co jsem si koupila v sekáči!“

Kolegyně se seběhly a já vytáhla bílé tričko s německými nápisy. Radka, která by do sekáče nikdy nešla, si ho prohlédla první.

„Páni... úplně nový! Bavlněný! To bych si koupila i já! K moři jako dělaný!“

Bylo vidět, že se jí opravdu líbí. Potěšilo mě to.

„No vidíš! Vykašli se příště na drahé butiky a pojď se mnou do sekáče!“

Přikývla.

„Až tam zase půjdeš, řekni mi! Teď jsem si koupila tričko za osm set. Hrůza! Břicho mi z něj leze a záda mám holý.“ Podívala se po nás a smutně se ušklíbla. „Lád'ovi jsem se v něm taky moc nelíbila. Tak jsem mu radši řekla, že bylo ve výprodeji. Za stovku.“

Zdena se usmála.

„Tak to mně se stát nemůže! Já bych si nic drahého nekoupila, ani kdybych na to měla. Bylo by mi líto peněz. To jdu radši do sekáče a udělám si za stovku větší radost než ty za osm set.“

Holky začaly mluvit o sekáčích a já se zamyslela.

Napadlo vás někdy, proč do sekáčů chodí ženy kolem padesátky a výš? Já vím proč. Je to jednoduché.

Většinou jsme se narodily v padesátých, šedesátých a sedmdesátých letech, kdy žádný velký výběr v obchodech nebyl. Já navíc dědila oblečení po sestřenicích a tak mi naši první věc koupili v obchodě až v mých patnácti letech. Byl to příšerný, tmavě zelený kabát.

V sedmdesátých letech nám bylo kolem dvaceti, chtěly jsme se hezky oblékat, ale pokud jsme neměly na švadlenu, nezbylo, než abychom si samy šily, pletly, přešivaly, batikovaly.

Když mi bylo pětadvacet a měla jsem ročního syna, vzala jsem dvě velké pleny, do kterých jsem ho utírala po koupání a ušila si z nich halenu ve tvaru téčka, místo kapes jsem našila zbytky

starého vyšivaného ubrusu, hodila jsem tenhle super model do hnědé barvy DUHA, a chvíli ho vařila.

Vznikla blůza, kterou každý obdivoval a často i záviděl. To když jsem řekla, jak jsem k takovému výjimečnému modelu přišla. Dvě velké pleny a zbytky starého ubrusu!

Když přišel listopad 1989, bylo nám kolem čtyřicítky. A objevily se sekáče. A v nich věci, o kterých jsme celý život snily. Pro dost ženských to byl ráj a pro mě je to ráj pořád. Peněz není nikdy dost. Pomáháme mladým. Syn se brzy ženil. S Mirkou se seznámili v tanečních a už se neopustili. Její rodiče i my, jsme dali dohromady všechny úspory, aby měli svůj byt, protože čekali dítě. A když se Jakub narodil, pomáhali jsme všichni dál.

Dneska je Kubovi osm let, syn má dobrou práci, ale Mirka se chytit nemůže. Nikdo nechce holku sice s maturitou, ale bez praxe. A tak se asi ještě dlouho nemusím bát toho, že bych nevěděla, kam s penězi.

„Co je to za nápisy?“

„Holky, která umíte německy?“

„Ireno, víš, co je tam napsané?“

Kolegyně prohlížely tričko a Magda četla nápisy, které na něm byly.

„Ficken. Bumsen. Blasen.“

Zdena, která měla v Německu provdanou sestru a trochu německy uměla, zavrtěla hlavou.

„Tak to mi vůbec nic neříká! Ireno, nechci tě strašit, ale mám pocit, že to bude nějaká sprostárna!“

Mávla jsem rukou.

„No a co? Když se mě bude někdo ptát, řeknu, že jsem blázen!“

Rozesmály jsme se, ale hned jsme ztichly, protože do dveří nakoukl náš šéf.

„Ireno, přijďte ke mně!“

Hned zase zmizel. Podívaly jsme se na sebe. Že by průšvih?

Stavila jsem se v sekáči cestou z pošty, to je pravda, ale nezdržela jsem se tam. Popadla jsem tričko, které tam na mě do slova čekalo, a letěla do práce. Šéf věděl, že nechodíme na obědy

a ohříváme si, co si přineseme z domova, tak přimhouřil oko, když jsme si při pracovních pochůzkách ve městě nakoupily, co jsme potřebovaly. Nevyužívaly jsme toho, to věděl také.

Že by se našel, že courám po sekáči a teď ještě holky zdržuju?

„Neboj! To bude dobrý,“ mrkla na mě Magda a Zdena zahrozila ke dveřím pěstí.

„Jestli ti vynadá, budeme stávkovat! A celý podnik klekne! Řekni mu to!“

Přikývla jsem sice s úsměvem, ale strach jsem trochu měla.

„Jen abych neklečela já! Na hrachu a bez odměn!“

Za chvíli jsem zařukala na šéfa, a když vevnitř zahučel, vešla jsem. Ukázal na židli a mlčel. Koukal na mě a bylo vidět, že neví, jak začít. Radši jsem si sedla.

Káčo pitomá, nadávala jsem si. Taky jsi mohla do sekáče jít až odpoledne!

Odkášlal si a konečně začal.

„Ireno, kam jedete na dovolenou?“

Vykulila jsem na něho oči. Cože?!

„Chalupa. Na jinou dovolenou nemám. Přihlásila jsem vnuka na náš firemní tábor, a protože je snacha bez práce, zaplatila jsem mu to. A mladým jsme přidali na dovolenou. Pojedou k moři.“

Byla to pravda. Náš podnik každý rok pořádal pro děti zaměstnanců tábor, a mně se tam Jakuba podařilo protlačit, i když to byl vnuk. Bylo to sice o něco dražší, ale tábor za to stál. Byl prvotřídní! A hlavně tam jeli dva Jakubovi spolužáci a všichni tři se těšili, že spolu budou v chatičce.

„Koukám, Ireno, že jste nejenom dobrá kuchařka, ale i dobrá tchyně.“

Pořád jsem ničemu nerozuměla. Co to mele? No, v každém případě mi nechce vynadat, to by mě nechválil!

„Řeknu vám, Ireno, když v poledne cítím, jak si ohříváte oběd, sbíhají se mi sliny!“

Cítila jsem, že se červenám.

„Ale to ne! Přece i holky si ohřívají svoje jídlo...“

Na oko jsem se bránila, ale věděla jsem, že má pravdu.

Vařila jsem ráda a dobře. Byl to můj koníček. Však jsem se za mlada, něco najezdila na pionýrské tábory! Pamatuju si, jak z našeho podniku jezdila na každý turnus delegace, prý na kontrolu! Ale všichni jsme věděli, že přijeli na slavnostní oběd, který jsem pro ně připravila!

Šéf byl o něco starší než já, a protože v té době dělal předsedu tehdejšího ROH, tak samozřejmě v delegacích nechyběl! Trochu mi začalo svítat a jeho další slova mi dala za pravdu.

„Ireno, máme strašný průšvih! Za týden jedou děti na první turnus a kuchařka, co s nimi měla jet, je v nemocnici. Nemůžeme nikoho sehnat. Každá je už zadaná, nebo se jí nechce. A tak jsem si vzpomněl na vás.“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Ne...“

Zvedl ruku.

„Počkejte, Ireno, počkejte! Neříkejte hned ne! Peníze, co jste zaplatila za vnuka, vám vrátíme. Kluk bude mít tábor zadarmo! Vám dám na tři týdny zvláštní placené volno! Budete brát stejný plat, jako byste byla v práci a dovolená vám zůstane! A za tři týdny, co budete vařit, vám dám deset tisíc. Víc nemůžu!“

To neznělo vůbec špatně!

Manžel potřeboval se švagrem něco dělat na chalupě a švagrová by tam mohla být s dětmi a o chlapy by se postarala místo mě! Byla by štěstím bez sebe! Pro děti je tam ráj! A já bych zatím tři týdny vařila na táboře! Co to říkal?

Placené volno, dovolená mi zůstane a ještě budu mít deset tisíc kapesného?

A tak jsem přikývla.

Kuba byl šťastný, že bude mít babičku na táboře, mladým jsem dala peníze, které mi vrátili za tábor, manželovi jsem slíbila, že mu dám deset tisíc na novou sekačku – spokojení jsme byli všichni, i bílé tričko ze sekače! Dostalo totiž v kufru čestné místo! Kuchařka přece musí mít bílou zástěru a pod ní bílé tričko! A jestli jsou na tričku nápisy, slušné či neslušné, to pod zástěrou vidět nebude.

Tábor byl nádherný, počasí jak objednané, kuchyň moderní, děti spokojené. Měla jsem k ruce čtyři studentky, které mi pomáhaly. Připadala jsem si jako šéfkuchař! Po snídani jsem jim rozdělila práci a pak jsem se zavřela s hospodářkou a domlouvaly jsme jídelníček, a co bude potřeba koupit.

Měly jsme na starosti sto padesát malých strážníků a třicet dospělých, takže práce bylo dost. Ale všechno jsem se svými pomocnicemi zvládla.

A úspěchy naší kuchyně na sebe nedaly dlouho čekat!

Už třetí den jsem dostala při táborovém ohni, Řád Mňam svíčkové a za další tři dny, Řád Mňam bramborové polévky. Musely jsme ji s holkami dělat čtyřikrát za sebou. Děti se po ní mohly utlouct.

A pak mi zavolal šéf.

Že prý přiveze zástupce německé firmy, se kterou měl náš podnik uzavřít důležitou smlouvu. Abych se prý s obědem vytáhla, že zůstanou i na večeři, po které dostanu, Řád Mňam nejlepší kuchařky.

Když jsem to holkám v kuchyni říkala, ťukala jsem si na čelo, ale ony to vzaly vážně a že prý se musíme vyznamenat!

A taky že jsme se vyznamenaly! Hlavně já. A nejenom jídlem. Ale popořádku.

Němci se v poledne olizovali doslova za ušima a děti také. Hned po obědě pro mě šéf přišel a představil mě. Němci se mi klaněli a řeknu vám, že jsem jejich chvále rozuměla moc dobře, i když mě chválili německy!

Potěšilo mě to a s holčičkami jsme se pustily do přípravy večeře hned odpoledne, a myslím, že jsme tentokrát doslova překonaly samy sebe!

Když se po večeři rozlehl z jídelny potlesk, měla jsem pocit, že začalo pršet. Moje čtyři kuchařinky otevřely dveře z kuchyně do jídelny, a já viděla děti, jejich vedoucí, svého šéfa a Němce, jak stojí u stolů a tleskají.

Bylo to nádherné! Šéf na druhém konci jídelny vytáhl, Řád Mňam nejlepší kuchařky a zamával na mě, abych si pro něj šla.

Rychle jsem stáhla zástěru, protože jsem ji přece jenom měla upatlanou, narovnal jsem si tričko ze sekáče přes bílé kalhoty a vyšla jsem z kuchyně. Moje čtyři kuchařinky šly za mnou jako družičky! Procházely jsme jídelnou, všichni stáli a tleskali a děti křičely bravo a sláva, jako bych byla Harry Potter!

Tleskali i Němci s mým šéfem, ale jak jsem k nim pomalu docházela, přestávali tleskat, koukali po sobě, něco si šeptali a na některých bylo vidět, že zadržují smích.

Šéf mi připnul na tričko, nad nápis FICKEN, Řád Mňam nejlepší kuchařky, pogrataloval mi, dali jsme si pusy a pak mi podávali ruce i Němci.

Ale byli divní! Tvářili se potutelně! Něco si šeptali! Smáli se! Ukazovali na moje tričko, pokyvovali hlavami a prý ja, ja, gut, gut!

„Ficken! Ja! Gut!“

„Bumsen! Gut! Ja!“

„Und blasen! Ó! Ó! Ó! Gut! Gut! Gut!“

A pak všichni začali smíchy, doslova řvát!

Chytla jsem jejich tlumočnicka a zatáhla ho stranou. Vypnula jsem prsa a ukázala na nápisy.

„Přeložte mi to! A rychle!“

Smál se, už když jsem ho tahala od Němců a teď se rozchechtal na celé kolo.

„Radši to nechtějte vědět, paní Ireno!“

Zvedla jsem oči v sloup.

„No nazdar! Zdena měla pravdu! Říkala, že to bude nějaká sprostárna!“

Zavolala jsem k sobě hlavního vedoucího Oldu a poprosila ho, aby poslal děti z jídelny. Dal rozchod a během pěti vteřin jsme zůstali v jídelně jenom my dospělí.

Ukázala jsem na tlumočnicka.

„Tak! A honem! Co to mám na tričku za sprostárny? Co je to za nápisy?“

Všichni čekali, až tlumočnick začne překládat. Ale tomu se do toho moc nechtělo. Kdykoli se podíval na některého Němce,

začal se chechtat a Němci se chechtali s ním. Přitáhla jsem ho k sobě a pevně ho držela.

„Tak šup! Šup!“

Tlumočník ukázal na první slovo.

„Ficken...“

Němci sborově zařvali smíchy, ale on je pohybem ruky utišil.

„Ficken znamená, slušně řečeno, že máte ráda milování.“

Zčervenala jsem. Pak jsem pokrčila rameny.

„No a co? A kdo nemá, že?“

Němci chtěli, aby jim tlumočník přeložil, co jsem řekla. Když to udělal, uznale zatleskali a někteří zvedli palec na znamení obdivu. Tlumočník pokračoval dál.

„Bumsen znamená, také slušně řečeno, že máte ráda milování s mužem.“

Přikývla jsem.

„I to je pravda.“

Tlumočník opět přeložil Němcům, co jsem řekla a ti opět zatleskali. Zbývalo poslední slovo. Štouchla jsem do tlumočnicka, protože jsem se do překladu evidentně nechtěla.

„No?! A to třetí?“

„Blasen... blasen...“

Zdálo se mi to nebo ne? Tlumočník zčervenal! Němci ztichli a nespouštěli ze mě oči.

„Že jsem blázen, ne?“

Zažertovala jsem, abych mu dodala odvalu, ale on zrudl ještě víc.

„Ne. Blasen... blasen znamená, že... že... slušně řečeno... že máte ráda orální sex.“

Zatracené tričko ze sekáče! Už se nedivím, že bylo jako nové! Zůstala jsem stát s pusou otevřenou a nezmohla se na jediné slovo. Jídlna vybuchla v takový smích, že děti vběhly dovnitř, zvědavé, čemu se všichni smějí...

Když tábor skončil, a já se vrátila do práce, dozvěděla jsem se, že Němci s námi uzavřeli takovou smlouvu, že máme na příštích deset let o výdělek postaráno! Ale to nebylo všechno!

Dodnes všichni v podniku říkají, že Němci s námi smlouvu uzavřeli nejenom kvůli mému vaření, ale hlavně kvůli tomu, co jsem jim nabízela na tričku!

Prý říkali, kdo si počká, ten se dočká!

Divadlo

Sotva jsem si zula v předsíni boty, ozval se zvonek. Natáhla jsem se ke klice a otevřela dveře.

„Ty jsi zase doma? To ještě nemáš práci? Proč si něco nehleď? Že tě to baví, válet se doma!“

Paní tchyně.

Pokrčila jsem rameny a pozvala ji dál. Co jí mám říkat? Od rána jsem byla na nohou. Hned v osm jsem šla na Úřad práce, kde mi dali tři adresy. Projela jsem metrem a tramvají padesát korun, protože jsem tam chtěla být rychle. Volná místa byla daleko od sebe, a než bych se tam po Praze doškokbrtala po svých...

Stejně to bylo zbytečné. Místa už byla obsazená. Ale tohle všechno jsem tchyni neřekla.

„Tady ti nesu něco pro Vašíka. Ne abys to dala dětem nebo to dokonce snědla sama! Když byl malý, mohl se po nich utlouct!“

Slavnostně položila na stůl v kuchyni talíř se čtyřmi nádhernými koblihami. Vařit a péct uměla. Jenom kdyby nebyla tak jedovatá! Hned po svatbě mi můj muž řekl, že kdybych měla jinou povahu, s jeho maminkou bych se nesnesla. Bydleli jsme totiž kousek od jeho rodičů a tchyně k nám často chodila. Jakmile zjistila, že jí neodporuju, vylévala si na mně špatnou náladu, sotva otevřela dveře. A špatnou náladu měla pořád.

I dneska.

Dřív mi to nevadilo, chodila jsem do práce, a když jsem přišla, měla jsem do večera co dělat. Ale teď to bylo jiné. Děti jsou velké, mají své kamarády, své zájmy a doma se moc nezdrží. A já jsem skoro rok bez práce. Naučila se k nám chodit každý den a doslova mě „dusila“.

„Proč něco takového Vašíkovi neuděláš sama,“ ukázala na koblihy a jedovatě se usmála. „Neumíš to, co?“ Přeměřila si mě od hlavy k patám a ušklíbla se. „Hubená jsi, až to hezký není! Ale to je tím, že neumíš vařit! A s těmi vlasy si už taky konečně něco udělej! Už ti není dvacet, abys je pořád nosila dlouhý! Vypadáš

jako coura! Měla by sis nechat udělat trvalou, jako to mám já! Ach jo... Neumíš koblíhy, neumíš si najít práci... Ale hlavně, že si vytrháváš obočí a barvíš vlasy! Na to máš čas a peníze, co? Kam ten náš kluk dal oči! Taková... Ani koblíhy mu neudělá!“

Abych jí vykládala, že se Vašík snaží zhubnout a poslední dobou sladké omezil, mě ani nenapadlo. Okamžitě by se to obrátilo proti mně. Že chci jejího syna vyhladovět, že na něm chci šetřit, když teď nemám práci a nemám peníze...

Jako bych jí slyšela. Mlčela jsem a ona pokračovala. Ale už jsem ji neposlouchala. Přemýšlela jsem, co bych ještě dneska mohla udělat pro to, abych si nějakou práci našla. Kam bych měla jít. Za kým. Kam zatelefonovat.

Pravda je, že jsem toho moc nabídnout nemohla. Je mi osmatřicet a mám jenom základní vzdělání. V našem podniku jsem se z uklízečky vypracovala až na pracovníci kopírky. Celý den jsem byla zavřená v malé místnosti, která se naštěstí dala větrat a kopírovala jsem.

Jenomže postupně se přecházelo na počítače a na tiskárny, kopírka byla na každém poschodí a mě vyhodili. Byla jsem bez práce už skoro rok.

„A nezvedne zadek a nezvedne! Ona si myslí, že jí práci přijde někdo nabídnout pod nos! Kdyby aspoň doma uklízela! Ale to ne! Má tady bordel, že bych se tu štitila vzít si něco k jídlu! Ale to by tu něco k jídlu muselo být! Sedí a sedí!“

Oddychla jsem si. Tchynin hlas byl slyšet z předsíně. Konečně bouchla dveřmi a já se unaveně zvedla.

Tak jo. Zvedám líný zadek a jdu si hledat práci, maminko!

Procházela jsem Václavák a koukala po cedulkách na obchodech a restauracích. Šla bych klidně mýt nádobí, jenomže tahle místa byla obsazená Ukrajinkami, kterým stačilo málo peněz.

Pak jsem si řekla, že projdu ulicí Ve Smečkách, a Štěpánskou se vrátím na Václavák. Zastavila jsem se před obchodem s kabelkami, koukla po cenách a radši jsem šla dál. Hned vedle byly fotografie z představení Činoherního klubu.

Nárožný, Chýlková, Vetchý.

Jak já už nebyla dlouho v divadle! Než jsme měli děti, chodili jsme s Vašíkem každou chvíli. Ale potom nám zůstala jenom televize. Tchyně děti hlídat nechtěla a moje maminka bydlí na Moravě. A já přitom divadlo tak milovala!

Chtěla jsem jít dál, ale v tu chvíli vyšla před divadlo štíhlá, krátkovlasá dívka a rozhlížela se po ulici s rukou před očima. Přesně jako v pohádce o Bystrozrakém.

„Koho vyhlížíš, Romanko?“

Vysoký mladík s kudrnatou hřívou, který vyšel za ní, ji objal kolem ramen. Romanka si vzdychla.

„Musím sehnat rekvizitářku! Tak ji hledám!“

Oba se zasmáli a zašli do chodby. Zbystřila jsem. V Činoherním klubu hledají rekvizitářku?

„Slečno!“

Oba se na mě otočili a dívka ukázala na zavřené okénko pokladny.

„V pokladně jsou až od tři hodin.“

„Vy potřebujete rekvizitářku?“

Hlas se mi tak třásl, že jsem si musela odkašlat a radši jsem to zopakovala.

„Vy potřebujete rekvizitářku? Já bych o to místo měla zájem.“

Pozorně si mě prohlédla. Asi jsem obstála, protože se usmála.

„A večery by vám nevadily? A také jezdíme někdy na zájezdy.“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Děti jsou velké. A bydlím kousek odsud.“

Romana zavýskla a objala kudrnáčka.

„Hurá! To koukáš, jak jsem rychlá, co?“ Pak ke mně natáhla ruku. „Dobrý den. Já jsem Romana.“

Dvakrát jsem polkla, než jsem ze sebe vypravila svoje jméno. Pane bože, já snad budu mít po roce práci! A v divadle, které miluju!

A pak to šlo raz dva. Když jsem v kanceláři řekla, že mě vždycky bavilo něco vyrábět, že umím šít, že mám velké děti a práce večer mi nevadí, že bydlím kousek od divadla a že divadlo miluju, stačilo jim to.

Vyplnili se mnou papíry, ukázali mi rekvizitárnu, Romanka mi vysvětlila, v čem spočívá práce rekvizitářky, představila mi druhého rekvizitáře, který mezitím přišel, oba mě uklidnili, že mi ze začátku budou všichni pomáhat a že si herci svoje rekvizity ohlídnou, abych se nebála, že se do všeho postupně dostanu, a navíc, teď se začíná zkoušet nová hra, do které se budou připravovat rekvizity během tří měsíců, takže budu mít čas se rozkoukat.

A tak jsem začala pracovat v divadle. Vašík byl rád, že jsem konečně sehnala práci a těšil se, že mi bude chodit po představení naproti, a děti byly nadšené, že budou moct občas přijít s kamarády na přístavky.

A tchyně? Ta se pohrdavě usmívala.

„Za chvíli tě vyhodí! Jen co tě poznají! Co by dělali se ženskou, jako jsi ty? V takovém nóbl divadle, kde hrajou samý hvězdy! Ty nejsou zvědaví na ženskou, která nic neumí!“

Nechala jsem ji při tom. Co jí budu vykládat o tom, jak mě herci mají rádi, jak mi děkují, když připravím rekvizity tak, že stačí přijít a natáhnout ruku, jak mě režisér chválí, protože vyrobím rekvizitu přesně, jak chtěl, jak je se mnou spokojený výtvarník, protože stačí, aby naznačil, co potřebuje a já to do druhého dne seženu...

I kdybych jí tohle všechno řekla, stejně by na mě nadávala.

Uběhlo pár měsíců. Měla jsem za sebou první premiéru, už jsem věděla, jak to v divadle chodí a nic mě nemohlo překvapit. Připadala jsem si jako ryba ve vodě. Peněz sice nebylo hodně, ale zase jsem měla nepravidelnou pracovní dobu a to mi vyhovovalo.

Moje hry se nehrály každý večer, střídaly se s těmi, které dělal kolega rekvizitář, drobný, šedovlasý pán, který byl v Činoherním klubu celý život. Byl to hlavně on, kdo mě do všeho zasvětil. Při zkouškách jsme se spolu střídali a podle potřeby si vycházeli navzájem vstřícně, abychom nemuseli být v divadle oba, když práci stačil udělat jeden.

Vašík za mnou většinou po představení chodil a rychle mi pomohl uklidit rekvizity z jeviště, aby kluci z techniky mohli

začít bourat scénu. Cestou domů jsme se někdy stavili na pivo, nebo si dali na Václaváku klobásku, a když jsme se loudali půlnoční Prahou a povídali si, bylo to, jako když spolu podruhé chodíme...

Tchyně byla v té době v lázních. Když se vrátila a několikrát za mnou přišla a já nebyla doma, urazila se a přestala k nám chodit. Myslím, že nikomu z naší rodiny její návštěvy nescházely.

Asi za měsíc po příjezdu z lázní, řekla Vašíkovi, aby ji odvezl za Vlastou, se kterou byla na pokoji. Vlasta pocházela z jižních Čech a byla to důchodkyně, paní doktorka. Vašík souhlasil, a zepřel se mě, jestli mám volno a chci jet s nimi. Přikývla jsem a tchyně nespokojeně zavrčela.

„Tak to tedy ne! Nebudu se s ní v autě mačkat!“

Vašík se usmál.

„Tak to si budeš muset vybrat, mami. Buď pojeděš s námi autem, nebo si jed' za paní doktorkou vlakem!“

Zalapala po dechu. To bylo poprvé, co se mě Vašík zastal. Bylo na ní vidět, že se z toho nemůže vzpamatovat a já se v duchu musela smát. Netušila, jak jsme se s Vašíkem poslední dobou sblížili! Nevšimla si změny, která se s námi oběma stala!

Já získala sebevědomí. Byla jsem v divadle šťastná! A Vašíkovi lichotilo, že pracuju v Činoherním klubu a znám naše nejlepší herce a oni znají mě. Ale hlavně nás oba sblížily naše noční cesty Prahou. Viděli jsme se po dvaceti letech novými očima a to se v manželství nestává často!

Několikrát jsme mluvili i o tom, jak se ke mně tchyně celé roky chovala a Vašík se mi dokonce omluvil za to, že se mě nikdy pořádně nezastal.

„Ale ty sis nikdy nestěžovala, Jituš,“ řekl nakonec a já se rozesmála.

„Vašíku! Vzala jsem si tebe, ne tvoji maminku! Ty za ni přece nemůžeš!“

Tchyni jsme nakonec za paní doktorkou odvezli. V autě mě upozornila na to, abych před paní doktorkou radši moc nemluvila, prý abych se neztrapnila!

Poslušně jsem přikyvovala. Vašík jí sice chtěl něco říct, ale zmáčkla jsem mu loket, aby mlčel. A tak jsme se oba jenom tiše zasmáli. Maminka prostě jiná nebude.

Paní doktorka byla podobný typ jako ona. Jedovatá a zlá. Ty dvě se hledaly! Šli jsme si všichni sednout na kávu do restaurace, a protože bylo hezky, sedli jsme si ven. Sedíme a já najednou vidím herce od nás z divadla, Petra Nárožného, Ondru Vetchého a Jaromíra Dulavu, jak jdou přes náměstí přímo k nám.

Paní doktorka je uviděla také, a hned začala vykládat, v čem je naposledy viděla v televizi. Ale to už na mě všichni tři křičeli a mávali.

„Jitko, ahoj! Co tady děláš?“

Přišli k nám, pozdravili jsme se, a protože Vašíka znali z divadla, představila jsem jim tchyni a paní doktorku.

Říkali, že kousek odsud něco natáčeli a teď se jdou podívat k Rudovi Hrušínskému, který má kousek od náměstí, galerii. Ondra Vetchý se vytratil k pultu a za chvíli mi přinesl největší bonboniéru, kterou tady měli. Prý za to, jak jsem na ně hodná. A že by ode mě něco potřeboval.

Odvedl mě do restaurace za pult a tam mi ukázal zvláštní brčko, spojené se lžičkou. Že prý by si takhle nějak představoval rekvizitu do hry, kterou jsme teď spolu zkoušeli. Obracela jsem brčko – lžičku v ruce a přemýšlela, jak to vyrobit. Nakonec jsem přikývla.

„To půjde. Už vím, jak to udělám!“

„Jupííí“, vykřikl Ondra a dal mi pusu na tvář. Rozesmála jsem se. „Jupííí“ je totiž jeho oblíbený křik, když je s něčím hodně spokojený!

Dovedl mě zpátky ke stolu, odkud nás vytřeštěně pozorovala tchyně s paní doktorkou, a rozloučili jsme se. Ale než ti tři odešli, stačili mě vychválit do nebes, jaká jsem vynikající rekvizitářka, a jak mě mají všichni rádi.

Vašík obdivoval bonboniéru a já mu se smíchem říkala, co po mně chce „Jupííí“ Ondrášek. Přitom jsem si všimla, že tchyně sedí jako zasažená bleskem a přiznám se, že jsem z toho měla škodolibou radost. Nic lepšího se nemohlo stát!

Zato paní doktorka se na mě vrhla s otázkami, kdo u nás ještě hraje, koho znám, jaké jsou naše hvězdy v civilu, kdo s kým žije, kolik má dětí...

Vyptávala se tak, že jsem si připadala jako u výslechu. Tchyně poslouchala, ale neřekla ani slovo. Nemluvila ani v autě, když jsme se vraceli do Prahy. Když jsme ji zastavili před domem, vystoupila. Na chodníku se na nás otočila.

„Vašíku, děkuju ti, že jsi mě za Vlastou dovezl.“

Ona poděkovala?! To byl pro nás oba šok! Zásadně nám totiž nikdy za nic neděkovala! Ale to nebylo všechno!

„Jitko, vzala bys mě, prosím tě, někdy k vám do divadla?“

Poprvé po dvaceti letech mi řekla jménem! Vhrkly mi do očí slzy. Beze slova jsem přikývla a pak už Vašík radši jel.

Od té doby mám novou tchyni.

A když tak nad tím uvažuju, za to, že pracuju v Činoherním klubu, můžu poděkovat jí! Nebýt toho, že mě tehdy svými jedovatostmi vyprovokovala k tomu, abych šla ještě do města a hledala si práci, nikdy bych ten den kolem našeho divadla nešla, nikdy bych nepotkala Romanku, a nikdy bych svou nádhernou práci rekvizitářky nenašla!

Labužník

„To snad není pravda!“

Prohledávala jsem mrazák, ale balíček, kde jsem měla zmrazené čtyři řízky, jsem nenašla. Šklebil se na mě jiný, s cedulkou GULÁŠ. Chtěla jsem se ještě podívat dozadu, ale v tu chvíli jsem si vzpomněla, kam řízky zmizely, a mrazák jsem zavřela.

Začátkem týdne přijel švagr. Chystal se, že u nás přespí a tak se po večeri vydali s mým mužem do hospůdky na rohu „na jedno“, jak mi s potutelnými úsměvy oznámili.

Nevadilo mi to, chtěla jsem žehlit a přitom se dívat na televizi a věděla jsem, že stihnu obojí, protože pánové při jednom pivu určitě nezůstanou.

„Než přijdete, udělám guláš!“

Můj muž si mě k sobě přitáhl.

„Guláš? Když máme návštěvu? Řízečky by nebyly?“

Švagr se rozesmál.

„Pořád je řízkový maniak, Zuzi? To jsi ho to za ty roky neodnaučila?“

Pokrčila jsem rameny. Neodnaučila. Proč taky. Řízky jsme prostě měli každou neděli. Už dvacet let. A jak je vidět, můj Toniček na ně má chuť i v úterý!

Když odešli, vyndala jsem zmrazené čtyři řízky, v mikrovlnce je trochu rozmrazila, a než se na prkénku rozmrazily úplně, připravila jsem všechno na obalování. Za chvíli byly hotové, jen je hodit do fritovacího hrnce. Spokojeně jsem začala žehlit. Až skončí film, udělám je, aby byly teplé, až ti dva flamendři přijdou.

Odhad mi vyšel. Řízky, zabalené v alobalu, vydržely, i když se pánové skoro o půl hodiny opozdili. Ale co mi nevyšlo, je nedělní oběd. Prostě jsem nekoupila maso na řízky.

No co, řekla jsem si. V neděli jsme měli řízky za dvacet let našeho manželství, skoro po tisíci! Tak se pro jednou nic nestane! Udělám guláš. Toník to pochopí, zvláště když za to může jeho brácha! Kdyby nepřišel, nedělní řízky by byly!